

У Стратфорді-на-Ейвоні,
Там, де я завжди не був,
Паслись олені і коні
В парку цілу добу,
Коли браконьєр там проходив,
Кажуть, гульвіса з гульвіс,
По залищаннях додому
Ніс свій невтомний кріс.
Чого це судитись з сусідом,
«Гамлета» ти пиши,

Криваву англійську історію
У хроніках колиши,
А то суєті віддаєшся,
Наче нікчемний тип,
І од вина холодного
Голос твій перехрип...

Відразу тебе б ми поставили
На профспілкове бюро.
Відразу тобі б ми вставили
У хвіст золоте перо,
А то задаєшся із гусячим,
Задавака із задавак, —
Смагляву ту леді сонетів
До смерті залюбиш отак!

У Стратфорді-на-Ейвоні,
Де ми таки там не були,
Де ми з лобатим маестро
І краплі таки не пили,
Добре таки писали,
Куди там підметкам, нам,
Не браконьєрам, не п'яницям,
Навіть не джигунам.

Звідки воно, те пришестя
Таланту, неначе гріха,
Що навіть на дні бездонному
Й росиночки не висиха?
Звідки пекельна розкованість,
Моцартіанство, як біль,
І ця геніальна рокованість
Усього, що лине звідтіль?!

Карбовані в аеробіку,
З комп'ютерними крильми
Дивимось — не надивимось,
Захланно чадієм ми,
А він все шаліє по обрію
І молоді грімкотить —
І його нам сягнути, як обрію,
Як зловити за фалди мить...

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.